

Arrest

nr. 192 018 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Russische origine te zijn, afkomstig uit de stad Omsk, gelegen in de Russische Federatie. U verliet de Russische Federatie in 2002 en vroeg dat jaar asiel aan in Frankrijk onder uw werkelijke naam, I. S. (...). Tijdens uw verblijf in Frankrijk vroegen de Russische autoriteiten uw uitlevering. In het kader van de behandeling van dit verzoek, werd u tijdelijk opgesloten in de gevangenis. Uiteindelijk werd uw asielaanvraag finaal afgewezen in oktober 2004. Begin november 2004 nam u de trein naar België, waar u asiel aanvroeg op 3 november. U gaf een valse identiteit op – I. N. (...), geboren op 23/03/1962 te Jekaterinenburg - en beriep zich op bedrieglijke

asielmotieven - u zou met een Tsjetsjeense jurist getrouwd zijn, uw man zou in juni 2004 verdwenen zijn toen hij op zakenreis naar Moskou ging, en u zou nadien bedreigd zijn door drie bebaarde mannen. Het Commissariaat-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 14 maart 2008. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest afgewezen op 24 juli 2008. Uw annulatieberoep tegen dit arrest werd door de Raad van State verworpen op 2 september 2008.

Ondertussen had u samen met enkele andere mensen in 2007 in België de organisatie 'Russisch Huis' opgericht. Deze organisatie, die geregistreerd werd in januari 2008, had als doel om Russischspreekende personen in België te verenigen en te begeleiden bij integratie in de Belgische samenleving. Dit evolueerde later meer naar een koepelorganisatie voor 22 andere organisaties. Nadat de Belgische politiediensten achterhaalden dat u in België onder een valse naam verbleef en u onder uw echte naam (I. S. (...)) gezocht werd door Interpol, werd u in juni 2011 opgesloten in de gevangenis van Berkendael. Op 23 juni 2011, kort na uw vrijlating, vroeg u een tweede maal asiel aan. Op 27 juni 2011 besliste de Kamer van Inbeschuldigingstelling om u niet uit te leveren aan Rusland omdat de strafvordering tegen u op 14 juni 2011 naar Belgisch recht verjaard was.

In het kader van uw tweede asielaanvraag maakte u uw werkelijke identiteit kenbaar (I. P. (...), na uw huwelijk S. (...), geboren op X te Chany, Novosibirsk) en gaf u de naar eigen zeggen werkelijke reden op voor uw vlucht uit Rusland. Van 1994 tot 2002 had u in Omsk gewoond, waar u in 1999 een agentschap oprichtte dat werkprogramma's in het buitenland organiseerde voor studenten en zakenlui. U was openlijk gekant geweest tegen de oorlog in Tsjetsjenië en had het pacifisme verdedigd. Tussen januari en oktober 2002 waren er verschillende inspectiediensten naar uw agentschap gekomen en was u er enkele keren over ondervraagd door de politie. Uw zoon was in deze periode ook drie dagen door de politie opgepakt, mishandeld en onder druk gezet om valse verklaringen tegen u af te leggen. Via uw advocaat had u vernomen dat er een strafonderzoek naar u was geopend. Toen u in oktober van uw advocaat had vernomen dat er een aanhoudingsbevel was ondertekend, was u gevlucht. Het Commissariaat-generaal nam inzake uw tweede asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op 3 augustus 2011. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot in zijn arrest van 20 december 2011 evenwel tot de hervorming van deze beslissing en weigerde u de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Uw annulatieberoep hiertegen bij de Raad van State werd bij arrest verworpen op 11 januari 2013.

U verliet het land niet en vroeg een derde maal asiel aan op 4 juli 2014. U verklaarde dat u in 2013 een radiostation had opgericht in België 'R. V. (...)' en dat u er de hoofdredacteur van was. Doel van dit radiostation was om informatie over Rusland en de rest van de wereld te verspreiden onder de Russischtalige bevolking. Voorts zou u ook deelgenomen hebben aan meetings toen de oorlog in Oekraïne begon. Bij een eventuele terugkeer naar Rusland vreest u een gevangenisstraf van vijftien jaar. Het Commissariaat-generaal nam uw aanvraag in overweging op 5 augustus 2014.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende stukken neer: een geboortecertificaat, een tussenkomst van het BCHV, een tussenkomst van uw advocaat, een getuigenis van het ECRE, een brief van u in naam van het Russisch Huis, stukken in verband met de activiteiten van het Russisch Huis, een wenskaart van C. D. (...), een brief van u met enkele bijlagen en een getuigenis van uw schoondochter.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd voor de asielinstanties in het kader van uw huidige asielaanvraag, blijkt dat u deze grotendeels inhoudelijk verbindt aan de motieven die u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt aangebracht. Zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal gaf u aan bij een eventuele terugkeer naar Rusland een gevangenisstraf van vijftien jaar te vrezen. Hierbij verwees u telkens naar het uitleveringsverzoek waarin deze straf vooropgesteld zou worden. (DVZ 3e AA, rubriek 18; CGVS III d.d.02/08/2016, p.4) Toen u uitdrukkelijk gevraagd werd of u hiermee verwees naar dezelfde gerechtelijke vervolging (in Rusland) als deze waarover u had gesproken in het kader van uw tweede asielprocedure, stelde u dat deze nog steeds niet afgesloten was. (CGVS III, p.4)

Gezien het verband tussen uw huidige en vorige asielaanvraag, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal inzake uw tweede aanvraag besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing was ingegeven door de vaststelling dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag de asielinstanties had trachten te misleiden door gebruik te maken van een valse identiteit en een bedrieglijk asielrelaas, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid aantastte; dat u niet aannemelijk maakte dat u een dermate uitgesproken politiek profiel had waardoor u in het vizier van de Russische autoriteiten zou zijn gekomen; en dat u er niet in slaagde het vermeende gefabriceerde karakter van de gerechtelijke vervolging jegens u aannemelijk te maken. Er werd u evenwel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat de kans reëel was dat u strafrechtelijk vervolgd zou worden in Rusland en uit de beschikbare informatie bleek dat de rechtsgang er niet gegarandeerd is (o.a. in de

vorm van beïnvloeding van het gerecht en gedwongen bekentenissen) en er regelmatig sprake is van gebruik van geweld in detentiecentra. Er werd bijgevolg besloten dat er in uw hoofde een reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade wegens foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') oordeelde in zijn arrest d.d.20/12/2011 dat u geen enkel concreet bewijs had aangeleverd van uw voorgehouden politiek profiel of het gefabriceerde karakter van de jegens u geïnitieerde strafvervolging. Evenmin kon hiertoe besloten worden op grond van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Hij weigerde u bijgevolg eveneens de vluchtelingenstatus. Met betrekking tot de gerechtelijke vervolging jegens u achtte de Raad het echter onvoldoende bewezen dat u blootgesteld zou worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De Raad had zich hiervoor gebaseerd op de aanwijzingen gegeven door het EHRM, dewelke had geoordeeld dat er bij de beoordeling van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM rekening moet gehouden worden met de algemene situatie in het land waar de betrokkene naar zou worden uitgewezen, en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval. De Raad was van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de beoordeling enkel had gesteund op algemene informatie, waaruit bezwaarlijk besluiten konden worden getrokken voor uw individueel geval. Dit laatste gold eveneens voor de door u aangebrachte informatie. De Raad concludeerde dat u niet aangetoond had dat u geen eerlijk proces zou krijgen in Rusland en stelde vast dat u uw bewering dat u tot vijftien jaar gevangenisstraf zou worden veroordeeld niet in het minst staafde met enig objectief gegeven. Deze bewering berustte louter op een vermoeden aangezien u nog niet was veroordeeld. Tevens stelde de Raad vast dat u verzuimd had verweer te voeren bij de Russische gerechtelijke instanties tegen de beschuldigingen aan uw adres; en dat uit het uitleveringsverzoek an sich geen risico op ernstige schade meer gepuurd kon worden gezien de Kamer van Inbeschuldigingstelling het verzoek niet langer uitvoerbaar verklaarde. Bovendien verwees de Raad naar een aantal garanties, gedaan door de Russische autoriteiten in het uitleveringsverzoek, die hij geloofwaardig en betrouwbaar achtte. Omwille van deze vaststellingen weigerde de Raad u de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw annulatieberoep tegen dit arrest bij de Raad van State werd afgewezen op 11 januari 2013.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bekleed met het gezag van gewijsde, wat betekent dat zowel de asielzoeker als het Commissariaat-generaal zich moeten neerleggen bij de conclusie van het arrest en de motieven waarop deze is gesteund, uitgezonderd wanneer er zich nieuwe elementen aandienen die er een ander licht op kunnen werpen.

In casu kom ik echter tot de conclusie dat dit niet het geval is.

De door u neergelegde tussenkomst van het Belgisch Comité voor de Hulp aan Vluchtelingen (hierna 'BCHV') d.d.01/07/2014 gaat in op twee kernpunten van het arrest van de Raad. Meer bepaald brengt het BCHV vijf elementen aan die alle dateren van na het arrest van de Raad. (stuk 3, punt 3A t.e.m. D) Het betreft vier rapporten van verschillende internationale, gerenommeerde bronnen en een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM'). Wat betreft de vier rapporten, dient opgemerkt te worden dat deze algemeen van aard zijn en louter situaties beschrijven in de Russische Federatie die al geruime tijd gekend zijn. Als dusdanig schrijven zij zich in bij, of vormen een actualisatie van, de appreciatie die de Raad in zijn arrest d.d. 20/12/2011 maakte met betrekking tot de rol van algemene landeninformatie bij de beoordeling van de vraag of u bij een eventuele terugkeer naar Rusland onderworpen zou worden aan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. (arrest nr.X d.d.20/12/2011, p.11-12)

Wat betreft het arrest van het EHRM waarnaar verwezen wordt door het BCHV (M.G. vs Bulgarije, nr. 59297/12 d.d.25/03/2014), en waarin het EHRM volgens het BCHV besloot dat de door de Russische autoriteiten geboden diplomatieke garanties onvoldoende waren "om het risico op slechte behandeling te vermijden", dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM stelde dat in de specifieke omstandigheden van de zaak de diplomatieke garanties onvoldoende waren. Het voormelde arrest kan echter geenszins zonder meer getransponeerd worden naar uw persoonlijke situatie. De zaak voor het EHRM betrof immers een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Ingoesjetjië; tegen wie een gerechtelijke procedure werd opgestart wegens de organisatie van en deelname aan een gewapende groep, het voorbereiden van terroristische acties, en smokkel van wapens en toxische, chemische substanties; en als vluchteling werd erkend in Duitsland. In zijn zaak was bovendien de uitlevering wel toegestaan door een Hof van Beroep.

U bent daarentegen een Russisch staatsburger van Russische origine, afkomstig uit Omsk; werd beschuldigd van oplichting, het oprichten van een illegale vennootschap, en misleidende reclame; slaagde er (tot) op heden niet in aan te tonen dat de strafvervolging jegens u op valse gronden berust en/of politiek geïnspireerd is; en kon evenmin aantonen dat u onderworpen zou worden aan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Er bestaan bijgevolg verscheidene wezenlijke verschillen met uw zaak zowel op het vlak van de beoordeling van de algemene omstandigheden in het land als van de individuele omstandigheden. Gelet op het voorgaande kan er

dan ook niet besloten worden dat de elementen aangebracht in de brief van het BCHV het arrest van de Raad in een ander licht plaatsen.

Dit geldt eveneens voor de tussenkomst van uw advocaat d.d.02/08/2016, dewelke neergelegd werd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

In eerste orde komt uw advocaat terug op de beoordeling, gemaakt door het Commissariaat-generaal en de Raad in het kader van de vorige asielaanvraag, dat u niet aannemelijk maakte dat de strafvervolgung jegens u in Rusland (destijds) op valse gronden berustte en/of politiek geïnspireerd was. De loutere verwijzing naar de intolerantie van het Russische regime ten aanzien van politieke dissidenten kan evenwel niet volstaan om te besluiten, zoals uw advocaat doet, dat de vervolging destijds plaatsvond eerder omwille van uw activisme dan omwille van "zogezegde misdrijven". Noch uw profiel van politiek dissident, noch deze verregaande gevolgtrekking worden in concreto aangetoond door uw advocaat. Er worden geen elementen aangebracht – noch door u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (infra), noch door uw advocaat – die erop wijzen dat de vaststellingen gedaan in het kader van uw vorige aanvraag incorrect waren. De verwijzing naar uw huidige activiteiten in België volstaat geenszins om uw vermeende activisme in Rusland aan te tonen, noch wijst dit erop dat de strafvervolgung omwille van politieke motieven opgestart werd. Immers, u startte uw activiteiten in België pas nadat uw problemen in Rusland begonnen zouden zijn – er zou voor uw vlucht al een strafonderzoek geopend zijn (CGVS II d.d.20/07/2011, p.27). In het kader van uw huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan die de geloofwaardigheid van uw bewering als zou deze strafvervolgung ingesteld zijn omwille van uw 'politieke' activiteiten in Rusland herstellen.

Waar uw advocaat zelf anticipeert op deze conclusie door te stellen dat "zelfs indien het CGVS nog steeds van oordeel is dat de politieke activiteiten van mijn cliënte in Rusland, voor haar vertrek, niet aannemelijk werden gemaakt door haar" en vervolgens wijst op uw activiteiten in België om te stellen dat deze er mogelijk toe leiden dat u beschouwd dient te worden als réfugié surplace dient opgemerkt te worden dat omwille van redenen die verderop in de beslissing uiteengezet worden, u niet als dusdanig beschouwd kan worden.

Uw advocaat gaat in de voormelde tussenkomst vervolgens in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst hierbij vooreerst naar de beslissing van het Commissariaat-generaal d.d.03/08/2011, waarbij u de subsidiaire bescherming werd toegekend. Verwijzend naar een aantal rapporten over de algemene situatie in het politieel, gerechtelijk en penitentiair apparaat in Rusland besluit uw advocaat dat u nog steeds een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Ook hier betreft het rapporten die algemeen van aard zijn en louter situaties beschrijven in de Russische Federatie die al geruime tijd gekend zijn. Als dusdanig schrijven ook deze rapporten zich in bij, of vormen een actualisatie van, de appreciatie die de Raad in zijn arrest d.d. 20/12/2011 maakte met betrekking tot de rol van algemene landeninformatie bij de beoordeling van de vraag of u bij een eventuele terugkeer naar Rusland onderworpen zou worden aan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Ook in de nota wordt niet in concreto aangetoond dat u persoonlijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt bij een eventuele terugkeer. Louter stellen dat u behoort tot een specifieke, kwetsbare groep (de strafrechtelijk vervolgd) volstaat hiertoe niet.

Wat betreft de kritieken van uw advocaat op de geboden diplomatieke garanties, ten slotte, dient vastgesteld te worden dat de advocaat hierbij naar een arrest van het EHRM verwijst waarin het Hof een werkwijze uiteenzet voor de beoordeling van diplomatieke garanties. (Othman v. UK d.d.17/01/2012) Hierbij worden een aantal factoren opgesomd waarmee het Hof rekening houdt. Uw advocaat toetst deze aan de algemene situatie in de Russische Federatie, zonder dat evenwel afdoende, concrete elementen uit uw individuele zaak worden aangebracht. Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat deze argumentatie slechts een deel van het arrest van de Raad viseert (de diplomatieke garanties). Er wordt echter niet voldaan aan de vereiste (supra) dat in concreto aangetoond dient te worden dat de betrokkene persoonlijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt bij een eventuele terugkeer. Waar de nota ten slotte stelt dat de diplomatieke garanties geen rekening houden met uw activiteiten in België sinds 2008 (zie p.24 van de nota) kan moeilijk worden ingezien op welke wijze de garanties an sich hiermee rekening zouden moeten houden. Deze activiteiten zelf worden verderop in de beslissing besproken.

Naast deze documenten bracht u evenmin andere elementen aan in het kader van uw huidige aanvraag die een andere beoordeling van uw vermeende politiek activisme in Rusland en uw bewering dat u omwille hiervan vervolgd werd, wettigen. Aangaande enkele van de door u neergelegde stukken (stukken 7a-g) verklaarde u weliswaar dat u hiermee wilde aantonen dat u uw "strijd" "voortzet". (CGVS III, p.4) Echter, deze stukken hebben louter betrekking op activiteiten en evenementen (mede) georganiseerd door het Russisch Huis in België. Zij tonen bijgevolg uw vermeende activisme in Rusland voor uw vertrek niet aan. Dit laatste geldt eveneens voor de overige door u neergelegde documenten die (on)rechtstreeks verband houden met uw activiteiten in België. (stuk 4 (bijlagen), 5, 6, en 8-16) Algemeen dient opgemerkt te worden dat uw activiteiten in België, waarop verderop in de beslissing

uitgebreid teruggekomen zal worden, niet zonder meer uw vermeende activisme in Rusland aantonen. Immers, dergelijke activiteiten kunnen eveneens ontstaan in het opvangland zonder een voorgeschiedenis van activisme in het herkomstland. Bovendien hebt u in het kader van uw eerste asielaanvraag in België doelbewust de asielinstanties trachten te misleiden en deze aanvraag niet gesteund op eventuele problemen die het gevolg waren van uw (vermeende) activisme. Voorts begon u uw activiteiten in België pas in 2007 of 2008 (CGVS III, p.13; nota advocaat p.24), hoewel u reeds in 2004 in België was aangekomen en Rusland had verlaten in 2002. Beide vaststellingen vormen eveneens een tegenindicatie voor de door u beweerde continuïteit van uw activisme.

Voorts beweerde u dat u nog steeds gerechtelijk vervolgd zou worden omwille van de feiten waar u in 2002 van werd beschuldigd. Er dient niet enkel vastgesteld te worden dat u geen begin van bewijs neerlegt dat u heden nog steeds vervolgd zou worden, tevens zijn uw verklaringen aangaande concrete aanwijzingen die u zou hebben, geenszins overtuigend te noemen.

Gevraagd naar dergelijke aanwijzingen, stelde u dat u met uw moeder belt en dat jullie merken dat de gesprekken worden opgenomen. (CGVS III, p.4) Dit is echter louter een vermoeden van uwentwege. Voorts zou uw moeder bezoek hebben gehad van personen die naar u vroegen. (CGVS III, p.4) Echter, toen u gevraagd werd wat voor vragen deze mensen concreet stelden aan uw moeder, antwoordde u ontwijkend. (CGVS III, p.5) Toen u verder de vraag werd gesteld of familieleden van u opgeroepen werden voor ondervraging, antwoordde u dat dit vroeger het geval was. Toen u daarop werd gevraagd om dit te concretiseren, diende u het antwoord schuldig te blijven. (CGVS III, p.5) U gaf voorts aan dat ook andere leden van uw familie bezoek kregen omwille van u, waarbij men soms vragen stelde en soms bedreigingen uitte. (CGVS III, p.5-6) Gevraagd om deze bedreigingen te verduidelijken, gaf u het voorbeeld van uw zoon. Hij zou als redacteur bij de krant Komsomolskoye Pravda gewerkt hebben en zodra er een artikel verscheen over corruptie of maffiapraktijken, herinnerde men hem aan u. (CGVS III, p.6) Uw verklaringen over uw zoon en de moeilijkheden die hij zou hebben gekend, kunnen evenwel niet aannemelijk beschouwd worden. Zo kon u niet concreet uitleggen wat de taken van uw zoon waren, noch kon u zeggen of uw zoon überhaupt betrokken was bij de inhoud van de krant. (CGVS III, p.6) Voorts kon u evenmin een duidelijk antwoord bieden op de vraag of u of uw zoon zelf het verband legde tussen de artikels en de "bedreigingen" die hij kreeg. Uit uw verklaringen blijkt zelfs dat jullie deze "bedreigingen" slechts zeer oppervlakkig bespraken. (CGVS III, p.6) Ten slotte verklaarde u dat uw zoon bij de gouverneur was geroepen, waar hij eveneens bedreigd zou zijn en hem gezegd zou zijn "dat hij dezelfde lijn volgt als zijn moeder". Gevraagd waarom uw zoon bij de gouverneur was geroepen omwille van een krantenartikel, stelde u dat de redacteur "verantwoordelijk is voor alles". (CGVS III, p.7) Wederom kunnen uw verklaringen niet als aannemelijk beschouwd worden. Immers, eerder in het gehoor had u niet kunnen bevestigen of uw zoon betrokken was geweest bij de inhoud van de krant. (supra) Daarnaast kon u niet zeggen wanneer dit voorval had plaatsgevonden; en bleek u in feite niet te weten of uw zoon door de gouverneur zelf was aangesproken, of door een medewerker. U gaf aan dat jullie ook dit voorval niet grondig besproken hadden. (CGVS III, p.8) Uw vage verklaringen, gekoppeld aan uw passieve houding – u deed klaarblijkelijk weinig inspanningen om u over relevante gebeurtenissen voldoende te informeren – zijn geenszins van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen.

De getuigenis van uw schoondochter, M. S. (...), (stuk 2, 16) is onvoldoende om de geloofwaardigheid van de vermeende door uw familie in Rusland gekende problemen te herstellen. Het betreft hier immers een verklaring van een naast familielid (de vrouw van uw zoon). Een dergelijke verklaring heeft slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

U voegde voorts toe dat u ook in België bedreigd werd. Ook dit maakt u evenwel niet aannemelijk. U verwees in het bijzonder naar één voorval in Brussel waarbij u was aangesproken door een onbekende. Deze had u aangemaand om niets te vertellen over wat er met uw man gebeurd was en herinnerde u er aan dat u kinderen had in Rusland. (CGVS III, p.9) Echter, u weigerde verdere verklaringen af te leggen over hetgeen er met uw man zou zijn gebeurd, zelfs nadat u attent gemaakt was op de vertrouwelijkheid van de asielprocedure. (CGVS III, p.10, 11) Toen u gevraagd werd of hetgeen uw man zou zijn overkomen, verband houdt met uw asielrelaas, antwoordde u dit niet te weten. Dit antwoord gaf u ook op de vraag waarom deze feiten niet geweten mochten zijn. (CGVS III, p.12-13) Uw advocaat verklaarde op het einde van het gehoor dat er wel degelijk een verband is tussen hetgeen uw man is overkomen en uw asielrelaas, en beloofde plechtig dat de enige reden voor uw stilzwijgen uw angst voor het Russische regime is. De negatieve beslissingen die u sinds 2002 zou hebben gekregen, zou u wantrouwig hebben gemaakt jegens de (Belgische) autoriteiten. (CGVS III, p.25) Indien u bepaalde feiten die relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van uw relaas, niet kenbaar wenst te maken, kan het Commissariaat-generaal deze niet meenemen in de beoordeling van uw asielaanvraag. Hiervoor is immers een accuraat en geloofwaardig beeld van de feiten vereist. Het indienen van een asielaanvraag houdt bovendien in dat men de asielinstanties in vertrouwen neemt en hen alle relevante

feiten meedeelt. Dit klemt des te meer aangezien het reeds uw derde asielaanvraag is, waarbij u de asielinstanties al tijdens de eerste asielprocedure doelbewust hebt trachten te misleiden.

In het door uw advocaat neergelegde attest van een klinisch psycholoog d.d.28/07/2016 (bijlage 1 bij stuk 4), wordt gesteld dat u verschillende symptomen van een bipolaire stoornis vertoont, waaronder geheugenproblemen, en dat u ten gevolge van traumatiserende ervaringen symptomen van een psychosomatische aandoening hebt ontwikkeld. In zoverre dat u en/of uw advocaat een ander licht wil laten schijnen op de uitkomst van uw vorige asielaanvraag, dient vastgesteld te worden dat dit attest hiertoe ontoereikend is. Ten eerste worden de “traumatiserende ervaringen” niet nader bepaald. Het attest onderbouwt bijgevolg niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ten tweede blijkt uit dit attest niet in welke mate u geheugenproblemen zou hebben, noch blijkt uit dit attest op welke wijze tot deze vaststelling is gekomen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die een andere boordeling dan deze van de Raad (zoals deze terug te vinden is in haar arrest d.d. 20/12/2011) aangaande uw vermeende activisme in Rusland en/of het gefabriceerde karakter van de strafvervolgning wettigen.

Wat betreft uw maatschappelijke activiteiten in België, ten slotte, dient besloten te worden dat er in deze onvoldoende elementen werden aangereikt om te besluiten dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging zou kennen of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Opmerkelijk genoeg maakte het BCHV in zijn brief d.d.01/07/2014 geen melding van een nood aan internationale bescherming omwille van uw maatschappelijke activiteiten in België, hoewel deze wel kort beschreven werden in de rubriek ‘feitenrelaas’ (zie p.3-4 van de brief). Verwacht kan worden dat deze gespecialiseerde organisatie, in een brief die specifiek als doel had de asielinstanties te overtuigen om uw derde aanvraag in overweging te nemen, enige melding zou maken van deze nood aan bescherming indien hiervan werkelijk sprake zou zijn. Meer nog, over het Russisch Huis/La Maison Russe werd er in de brief gesteld dat het zich toelegt op “integratie en verdediging van Russische vluchtelingen” en dat het zich voornamelijk bezighoudt met “culturele activiteiten voor Russische burgers in België”. Deze omschrijving is alvast niet van dien aard om te besluiten dat het hier om oppositionele activiteiten gaat.

Uw advocaat stelt in zijn nota (stuk 4, p.5-8) dat u sinds uw aankomst in België “sympathiseerde met een fervent politiek tegenstander van het Russische regime, en met het met Rusland in oorlog zijnde Oekraïne”. Volgens hem bent u bovendien “een fervent verdediger van mensenrechten”. Hierdoor zou u beschouwd moeten worden als réfugié sur place aangezien uit verscheidene algemene rapporten blijkt dat het Russische regime “zo min mogelijk gecounterd wil worden door mensenrechtenactivisten en politieke tegenstanders” en “alles in het werk stelt om dit te voorkomen”.

Het Commissariaat-generaal ontkent de actuele situatie in Rusland zoals deze beschreven wordt door de aangehaalde rapporten niet. Echter, de loutere verwijzing naar een algemene situatie is onvoldoende om te besluiten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van uw activiteiten in België. Een asielzoeker dient immers steeds in concreto deze vrees aan te tonen.

In casu dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Rusland omwille van uw activiteiten in België geïsoleerd zou worden.

Bovendien brengt u geen aannemelijke elementen aan die er op wijzen dat u omwille van uw activiteiten in België door de Russische overheid wordt geïsoleerd.

Zij er vooreerst op gewezen dat uw verklaringen over de problemen die uw familieleden in Rusland zouden hebben gekend omwille van u – en dewelke u over een ruime periode situeerde (CGVS III, p.4, 8) – eerder reeds niet aannemelijk bevonden werden.

Voorts gaf u zelf aan dat u in België niet bent benaderd door personen met banden met de overheid van uw land van herkomst omwille van uw activiteiten in België. (CGVS III, p.17) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met een latere verklaring. Naar aanleiding van uw melding dat u een gesprek had gehad in Brussel met enkele personen die voor een “Belgische organisatie” werkten en geïnteresseerd bleken te zijn in uw organisatie en activiteiten (CGVS III, p.21) werd u gevraagd of dergelijke vragen u ooit ook waren gesteld door mensen die mogelijk banden hadden met de Russische autoriteiten. U gaf aan dat dit soms wel gebeurde, maar dat u dan verkoos om hen niet te antwoorden. (CGVS III, p.21-22) Verder werd u in algemene zin gevraagd of u omwille van uw activiteiten in België al problemen had gekend. U verwees in uw antwoord naar een gesprek dat u had gehad met mensen in burger, waaraan u toevoegde dat u vermoedde dat het de “KGB” (i.e. de voorganger van de FSB, de Russische Federale Veiligheidsdienst) was. (CGVS III, p.20) Echter, even later sprak u deze bewering dan weer tegen. U gaf aan dat ze hadden gezegd dat ze een bepaalde “Belgische organisatie” vertegenwoordigden maar bleek niet te weten welke dit was. Toen u daarop gevraagd werd waarom u dacht dat het de KGB was, kwam u terug op uw eerdere verklaring en stelde dat het geen Russen waren. (CGVS III, p.21) Toen u tegengeworpen werd dat u minstens had geïnsinueerd dat de KGB in u geïnteresseerd was, antwoordde u ontkennend. (CGVS III, p.21) Deze weinig consistente verklaringen hebben betrekking op een kernelement van uw

asielrelaas, met name eventuele concrete voorvallen in België die er op zouden kunnen wijzen dat de Russische autoriteiten u zouden (willen) viseren omwille van uw activiteiten. Bijgevolg ondermijnen zij de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees.

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal er niet eenduidig op wijzen dat u een profiel van uitgesproken en/of vocaal opposant of criticus hebt. Zo verklaarde u dat het doel van het Russisch Huis, de organisatie waarvan u medeoprichtster was en nu voorzitter van bent, bij de oprichting was het verenigen en begeleiden bij integratie in de Belgische samenleving van Russischsprekenden. (CGVS III, p.13) Deze organisatie is volgens u politiek neutraal en heeft bv. geen partij gekozen in het Oekraïens-Russisch conflict. (CGVS III, p.14-15) Dit laatste is dan weer inconsistent met uw latere verklaring als zou de organisatie zich verzetten tegen de Russische acties in Oost-Oekraïne en de Krim. (CGVS III, p.18) Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat de organisatie betrokken is bij betogingen of andere acties gericht tegen het regime in Rusland. (CGVS III, p.15) U stelde weliswaar dat de organisatie mikt op evolutie in de samenleving, maar gevraagd om verduidelijking stelde u dat u het had over de Russischsprekende immigranten (in België) omdat u geen invloed kan uitoefenen op de Russische samenleving. (CGVS III, p.16) Ten slotte kon u evenmin een eenduidig antwoord geven of u via de organisatie tracht oppositie te voeren tegen het regime. U stelde wel dat jullie trachten om de situatie aan de mensen uit te leggen maar bleef zeer vaag toen u gevraagd werd naar uw boodschap. (CGVS III, p.16) Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat dit veeleer uw persoonlijke opvattingen zijn dan dat zij gedragen worden door de organisatie. Zo zou u het profiel van de organisatie op sociale media gebruiken om uw eigen visie te verspreiden. (CGVS III, p.16) Zij hierbij echter opgemerkt dat u geen enkele (afdruk van een) concrete post op sociale media hebt aangebracht die hierop wijst. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u zich persoonlijk op publieke meetings niet hebt uitgesproken tegen het regime in Rusland. Wel zou u kritiek uiten op sociale media. (CGVS III, p.19) Zoals eerder reeds opgemerkt, toont u deze niet in concreto aan door bv. afdrukken van concrete posts neer te leggen. Gevraagd naar eventuele contacten met de oppositie in Rusland, was uw antwoord eveneens zeer vaag. U stelde enkel dat men vaak niet weet wie in de oppositie zit en wie niet, en beweerde dat er geen oppositie bestaat in Rusland. Toen u tegengeworpen werd dat er toch nog steeds mensen in Rusland een uitgesproken mening hebben tegen het regime, en het voorbeeld van Navalny werd gegeven, vroeg u zich enkel laconiek af waar hij nu zit. (CGVS III, p.20) Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat er wel degelijk een (beperkte) oppositie bestaat. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie toegevoegd is aan het administratief dossier, blijkt immers dat er naast de parlementaire oppositie ook een 'niet-systemische' oppositie bestaat, die eveneens in kleine partijen is georganiseerd. Uw blote bewering dat "er geen oppositie bestaat" kan dan ook niet aanvaard worden. Indien u werkelijk stelselmatig en uit overtuiging bezig zou zijn met het leveren van kritiek op het regime in Rusland mag er evenwel verwacht worden dat u minstens op elementaire punten vertrouwd bent met de politieke situatie in Rusland. U beweerde voorts dat u in Brussel Mikhail Khodorkovsky en L. D. (...), secretaresse van Boris Nemtsov, had ontmoet en met hen over de situatie van de oppositie had gesproken (CGVS III, p.15), hetgeen dan weer bezwaarlijk te rijmen valt met uw eerder aangehaalde uitspraken over de oppositie. Bovendien hebt u geen enkel bewijs neergelegd van deze ontmoetingen. Nochtans verklaarde u contact te hebben met L. D. (...). (CGVS III, p.20) Uit het door u neergelegde bericht dat allicht van haar afkomstig is (stuk 15), kan alvast niet afgeleid worden in welke mate jullie contact onderhouden, noch of u haar in Brussel hebt ontmoet, noch of u in België werkelijk oppositionele activiteiten hebt en wat deze dan zouden zijn. U stelde ook nog dat u de motor was achter een theateropvoering over Mikhail Khodorkovsky. (CGVS III, p.17) Hoewel het stuk een productie was in samenwerking met een Antwerps gezelschap (CGVS III, p.16), hebt u geen enkel stuk overgemaakt dat uw belangrijke rol hierin zou aantonen. Wat betreft het project rond het maken van een internetradioprogramma, dient opgemerkt te worden dat ook hier niet zonder meer besloten kan worden dat het een activiteit betreft die als kritiek op het Russische regime dient te worden beschouwd. Gevraagd naar de inhoud van het programma, stelde u dat er één keer per week een programma werd gemaakt en dat hierin gebeurtenissen in Brussel aan bod kwamen. Het betrof in feite een jongerenproject. (CGVS III, p.22-23) De schermafbeelding van de Facebookpagina van de zender (stuk 13), verwijst ook enkel naar de (Russischsprekende) gemeenschap in België en op geen enkele wijze naar kritiek op het regime. Voor het overige bevatten de stukken die verband houden met dit project (stukken 10, 11, 13, 14), geen enkele informatie over de inhoud van de uitzendingen, noch bieden ze een antwoord op de vraag in hoeverre u zelf betrokken was bij dit project en de inhoud ervan. Uw bewering als zou deze radio overgenomen zijn door mensen met banden met de Russische ambassade, kon u niet staven (CGVS III, p.23). Dat er op de door u opgegeven website (www.rustimeradio.com) een logo van de ambassade staat, zoals u beweerde (CGVS III, p.23-24), komt alvast niet overeen met de schermafbeelding die u van de site met dit webadres maakte (stuk 14). Gelet op het bovenstaande dienen er minstens ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij het profiel van uitgesproken criticus van het Russische regime dat u zichzelf aanmeet.

Een dergelijk uitgesproken oppositieprofiel blijkt evenmin uit de door u neergelegde documenten, hoewel u tijdens het gehoor gevraagd was om stukken over te maken die een dergelijk profiel zouden aantonen (CGVS III, p.22). De getuigenis van ECRE (stuk 5) maakt geen melding van uw politieke overtuiging en/of het feit dat u deze publiek uit. Hij verwijst naar uw kennis van en inplanting in de Russischsprekende migrantengemeenschap in België en het feit dat men bij uw organisatie is uitgekomen in de zoektocht naar organisaties die zich bezighouden met het onthaal en de begeleiding van nieuwkomers. Uw eigen brief (stuk 6) maakt geen melding van uitgesproken politieke activiteiten van uzelf of uw organisatie. Ook hier ligt de nadruk op het sociaal-culturele werk dat de organisatie doet. Dit laatste wordt door mij niet betwist. De stukken over de activiteiten van het Russisch Huis (stukken 7a-g) tonen niet aan dat deze activiteiten een uitgesproken politiek karakter hebben en/of uitdrukkelijk tegen het regime in Rusland gericht zijn. Zij lijken eerder van algemeen maatschappelijke, culturele en/of pacifistische aard. De nieuwjaarswensen van C. D. (...), Brussels volksvertegenwoordiger, staven uw vermeende profiel en asielrelaas niet. Uw laatste brief (stuk 9), waarin u de Russische samenleving en het regime hekelt, toont dit profiel evenmin aan. Het is onduidelijk of en waar u de door u aangehaalde tekst zou hebben verspreid. De stukken die verband houden met uw project om internetradio te maken (stukken 10, 11, 13, 14), bevatten geen enkele informatie over de inhoud van de uitzendingen, noch bieden ze een antwoord op de vraag in hoeverre u zelf betrokken was bij dit project en de inhoud ervan. Uw bewering als zou deze radio overgenomen zijn door mensen met banden met de Russische ambassade, kon u niet staven (CGVS III, p.23). Dat er op de door u opgegeven website (www.rustimeradio.com) een logo van de ambassade staat, zoals u beweerde (CGVS III, p.23-24), komt alvast niet overeen met de schermafbeelding die u van de site met dit webadres maakte (stuk 14). Het document over het negende Europees-Russisch Forum, georganiseerd door de groene fractie in het Europees Parlement, (stuk 12) toont enkel aan dat u ingeschreven was als deelnemer. Er blijkt echter niet uit wat uw rol was hierin, noch wat u er gedaan of gezegd zou hebben. Bijgevolg kan ook dit niet volstaan als bewijs van het door u voorgehouden profiel. Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboortecertificaat vormt een begin van bewijs van uw werkelijke identiteit. Dit werpt echter geen ander licht op de in onderhavige beslissing gedane vaststellingen. De overige documenten werden eerder reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij haar tweede asielaanvraag. De tweede asielaanvraag van verzoekende partij van 23 juni 2011 werd door verwerende partij bij beslissing van 3 augustus 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 december 2011, waartegen het beroep bij de Raad van State werd verworpen bij arrest nr. X van 11 januari 2013. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. X). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.4.1. In een eerste onderdeel betwist verzoekende partij het oordeel van de commissaris-generaal dat zij geen elementen aangebracht heeft die de geloofwaardigheid kunnen herstellen van haar bewering als zou de strafvervolgung waaraan ze onderworpen is, ingesteld zijn omwille van haar politieke activiteiten in Rusland. Verzoekende partij herinnert eraan dat *“het zeer opmerkelijk is dat de Russische autoriteiten als zoveel jaren (meer dan 15 jaar) verzoekster zoeken”* en meent dat dit *“al een eerste aanwijzing (vormt) dat het in hoofde van de Russische autoriteiten om een zeer serieuze kwestie gaat”*. Verzoekende partij stelt, verwijzend naar verschillende internetartikelen en rapporten aangaande de algemene situatie in Rusland, dat er redelijkerwijze moet worden aangenomen dat *“haar vervolging eerder plaatsvond omwille van haar “activisme” dan omwille van zogezegde misdrijven van oplichting en misbruik van vertrouwen”*. Een andere aanwijzing van haar politiek profiel en het gefabriceerd karakter van de strafvervolgung blijkt tevens uit de weerspanning van de Russische autoriteiten ten opzichte van haar familieleden in Rusland. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de door haar bijgebrachte getuigenissen van haar zoon en diens echtgenote en naar de bezoeken die haar moeder heeft gehad van onbekende personen die naar verzoekende partij vroegen. Hieruit blijkt duidelijk dat zij nog gezocht wordt door de autoriteiten. Verzoekende partij meent dat haar niet verweten kan worden zich niet verder te hebben geïnformeerd omtrent de bezoeken die haar moeder kreeg van onbekende personen, gelet op haar psychologische toestand en tevens de leeftijd en gezondheidstoestand van haar moeder. Wat betreft de bedreigingen die haar zoon heeft ondergaan, bemerkt verzoekende partij dat haar zoon niet te veel details wilde vertellen hierover om haar niet onnodig ongerust te maken. Waar

verwerende partij meent dat haar verklaringen over de rol van haar zoon binnen zijn werk incoherent zijn, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij incoherenties lijkt te zoeken waar deze niet bestaan en dat 'verantwoordelijk zijn voor iets' op verschillende manieren kan worden begrepen.

2.2.4.2. De Raad kan verzoekende partij evenwel geenszins volgen waar zij, verwijzend naar de algemene situatie in Rusland, stelt dat er redelijkerwijze moet worden aangenomen dat de gerechtelijke vervolging van verzoekende partij eerder plaatsvond omwille van haar activisme dan omwille van 'zogezegde misdrijven'. De Raad benadrukt dat het door verzoekende partij vermeende activisme in Rusland in het kader van haar vorige asielaanvraag reeds ongeloofwaardig werd bevonden. In de thans bestreden beslissing wordt voorts door de commissaris-generaal uitgebreid uiteengezet waarom de door verzoekende partij aangebrachte nieuwe elementen niet van aard zijn de geloofwaardigheid van dit aspect te herstellen. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt desbetreffende vaststellingen, en de conclusie die eruit voortvloeit, in een ander daglicht te plaatsen. De Raad duidt er nog op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

Waar verzoekende partij verder stelt dat de Russische autoriteiten haar nog steeds zoeken en dat zulks al een eerste aanwijzing vormt dat "*het in hoofde van de Russische autoriteiten om een zeer serieuze kwestie gaat*", stelt de Raad vast dat verzoekende partij voorbijgaat aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen begin van bewijs neerlegt dat zij heden nog steeds gerechtelijk vervolgd zou worden omwille van de feiten waarvan zij in 2002 werd beschuldigd. Evenmin brengt zij enig bewijs bij ter staving van haar bewering als zou zij nog steeds gezocht worden. Het betreffen dan ook niet meer dan blote beweringen. Daarenboven, zelfs indien de Russische autoriteiten verzoekende partij nog steeds gerechtelijk zouden willen vervolgen omwille van de haar ten laste gelegde feiten, kan hieruit niet zonder meer besloten worden dat dit zou zijn omwille van haar vermeende politiek activisme.

Wat daarnaast het betoog van verzoekende partij betreft dat, aangaande de problemen die haar familieleden in Rusland zouden ondervinden omwille van haar, de commissaris-generaal incoherenties zoekt en vindt waar deze niet bestaan, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot het louter tegenspreken van de vaststellingen en de conclusie van de commissaris-generaal op dit punt. Verzoekende partij citeert weliswaar passages uit het gehoor in haar verzoekschrift maar toont niet *in concreto* aan dat de vaststellingen uiteengezet in de bestreden beslissing foutief zijn. Waar verzoekende partij stelt dat zij niet verder bij haar moeder geïnformeerd heeft omwille van de gezondheidstoestand van zowel zichzelf als die van haar moeder en dat voorts haar zoon haar zou hebben gespaard door niet te veel details te vertellen, wijst de Raad erop dat het aan verzoekende partij toekomt om zichzelf afdoende te informeren indien er concrete, voor haar relevante feiten zouden voorvallen. Verzoekende partij bevestigt hiermee dan ook enkel haar passieve houding, hetgeen niet vergoelikt kan worden door de verwijzing naar haar psychologische problemen. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar het psychologisch attest dat zij aanbracht, doch dient te worden vastgesteld dat hieruit geenszins blijkt dat verzoekende partij niet in staat zou zijn zich hierover te informeren. Waar verzoekende partij nog verschillende mogelijke betekenissen van het begrip 'verantwoordelijk zijn voor iets' naar voor schuift, gaat zij voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet concreet had kunnen aangeven wat haar zoons taken waren geweest bij de krant, noch had kunnen zeggen of hij betrokken was bij de inhoud van de krant. Aangaande de door verzoekende partij aangehaalde passages uit het gehoor, merkt de Raad nog op dat zij hierbij voor de bestreden beslissing relevante vragen en antwoorden heeft weggelaten, met name waaruit haar zeer beperkte kennis van het vermeende gesprek tussen haar zoon en de gouverneur blijkt (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 02/08/2016, p.8).

2.2.5.1. In een tweede onderdeel betwist verzoekende partij de vaststelling van de commissaris-generaal dat haar activiteiten in België niet beschouwd kunnen worden als oppositie aan de huidige Russische politieke agenda. Verzoekende partij stelt dat zij "*geen frontale oppositie voert tegen het Russisch regime*", doch blijkt uit de talrijke activiteiten van haar vereniging, het Russisch Huis, dat zij mensenrechten van slachtoffers van het regime verdedigen. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar verschillende 'strooibiljetten' van het Russisch Huis die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 2-15). In verband met de in één van de strooibiljetten (zie bijlage 12 van het verzoekschrift) vermelde bisschop van de regio Donetsk en Lugansk in Oekraïne en diens activiteiten brengt verzoekende partij tevens twee internetartikelen aan (bijlagen 17 en 18 van het verzoekschrift). Ter staving van haar activiteiten in België brengt verzoekende partij tevens een brief aan van *Pax Christi* (bijlage 16) en een verklaring van de ondervoorzitter van de vzw *Platform Russisch spreken*

Solidariteit (bijlage 19) aan. Verzoekende partij betoogt dat haar kritische standpunten overal gekend zijn en wijst er tevens op dat haar naam en telefoonnummer op bijna alle strooibiljetten van het Russisch Huis vermeld staan. Zij meent dat zij als voorzitter van de vereniging zeker onder het toezicht van de Russische ambassade staat.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat aangaande de activiteiten van verzoekende partij in België de commissaris-generaal op basis van meerdere, uiteenlopende vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, tot de conclusie kwam dat de verklaringen van verzoekende partij er niet eenduidig op wezen dat zij een profiel van uitgesproken en/of vocaal opposant of critica heeft. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet ingaat op deze concrete vaststellingen, doch zich beperkt tot te stellen dat zij *“geen frontale oppositie voert tegen het Russisch regime”* maar dat zij en haar organisatie wel de mensenrechten van slachtoffers van het regime verdedigen, alsook de verdediging van de mensenrechten in het Oekraïens conflict opnemen. Waar verzoekende partij een onderscheid tracht te maken tussen de aard van haar activiteiten enerzijds, en *“frontale oppositie”* anderzijds, ontwaart de Raad hierin voornamelijk een poging om bepaalde van haar verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal te verklaren. De Raad is evenwel van oordeel dat dit onderscheid *in casu* kunstmatig is, nu haar activiteiten volgens het verzoekschrift betrekking zouden hebben op mensenrechtenschendingen jegens slachtoffers van het regime in Rusland waardoor bezwaarlijk kan worden volgehouden dat zij met deze (beweerde) activiteiten niet tevens het regime in Rusland zou viseren. Evenwel blijkt uit wat volgt dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij een profiel van uitgesproken en/of vocaal opposant of critica heeft, en/of dat de activiteiten van het Russisch Huis een uitgesproken politiek karakter hebben en/of uitdrukkelijk tegen het regime in Rusland gericht zijn.

Wat betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde ‘strooibiljetten’ (bijlagen 2-15), stelt de Raad vast dat een aantal van hen (bijlagen 3, 6 en 9-14) reeds op het Commissariaat-generaal werden neergelegd en meegenomen werden in de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Hierover wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zij niet aantonen dat de activiteiten van het Russisch Huis een uitgesproken politiek karakter hebben en/of uitdrukkelijk tegen het regime in Rusland gericht zijn, maar dat zij eerder van algemeen maatschappelijke, culturele of pacifistische aard schenen te zijn. Dit kan tevens gesteld worden over de meeste niet eerder neergelegde strooibiljetten, meer bepaald de bijlagen 4, 5, 7, 8 en 15 van het verzoekschrift. Waar deze stukken betrekking hebben op activiteiten met als uitdrukkelijk thema mensenrechten (bijlagen 7 en 8), stelt de Raad vast dat hieruit geenszins afgeleid kan worden welke boodschap precies werd uitgedragen op deze bijeenkomsten, in welke mate deze concreet over het Russisch regime en/of haar beleid handelden, en wat de rol van verzoekende partij of haar organisatie hierin was. Het strooibiljet in verband met het protest tegen de arrestatie van enkele leden van *Pussy Riot* in 2012 (bijlage 2), legt weliswaar een verband met verzoekende partij – al kan de vraag gesteld worden waarom men zich diende in te schrijven gezien de aard van de activiteit – maar er kan niet uit afgeleid worden hoe groot de rol van verzoekende partij of haar organisatie in dezen was. Zij hierbij bovendien gewezen op de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, waar zij, op de vraag of haar organisatie meedoet aan betogingen, acties of bijeenkomsten gericht tegen het Russische regime, geenszins bevestigend antwoordde (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d.02/08/2016, p.15). Gelet op het voorgaande, tonen de bijgevoegde strooibiljetten niet aan dat verzoekende partij op structurele wijze de mensenrechten van de slachtoffers van het regime verdedigt, laat staan dat zij als dusdanig bekend zou zijn of worden gepercipieerd in haar land van herkomst en dienvolgens worden geviseerd, zoals in het verzoekschrift geïmpliceerd wordt.

Wat betreft de bijgebrachte brief van *Pax Christi* (bijlage 16 van het verzoekschrift), merkt de Raad op dat waar de auteur van de brief verzoekende partij als dissident omschrijft, deze brief *an sich* onvoldoende is om te besluiten dat verzoekende partij werkelijk als dusdanig dient te worden beschouwd. Immers blijkt uit de brief niet dat deze stelling op meer is gebaseerd dan de loutere mening van de auteur zelf. Op basis van meerdere, uiteenlopende vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, kwam de commissaris-generaal in de bestreden beslissing echter tot een andere conclusie. Deze vaststellingen worden op geen enkele manier *in concreto* weerlegd. De Raad wenst hierbij in het bijzonder te wijzen op het feit dat het BCHV in haar tussenkomst d.d. 01 juli 2014 geen melding heeft gemaakt van een nood aan internationale bescherming omwille van de maatschappelijke activiteiten van verzoekende partij in België, en dit terwijl deze tussenkomst de inoverwegingname van haar derde asielaanvraag beoogde, waarbij nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten van primordiaal belang zijn. Indien verzoekende partij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren omwille van haar activiteiten in België, kan verwacht

worden dat hiervan minstens enige melding zou zijn gemaakt in het advies van het BCHV evenals dat zulks tevens op concrete wijze en genoegzaam zou blijken uit haar verklaringen of de overige stukken waarvan verzoekende partij zich bedient, *quod non*.

Ook de door verzoekende partij bijgebrachte getuigenis van de ondervoorzitter van de vzw *Platform Russisch sprekkenden Solidariteit* (bijlage 19 van het verzoekschrift) volstaat geenszins om de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Integendeel dient er te worden vastgesteld dat de inhoud van deze brief niet te rijmen valt met de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 augustus 2016. Waar de auteur verklaart dat verzoekende partij systematisch geëngageerd is in het ondersteunen en ontwikkelen van de 'derde sector' en het promoten van democratische waarden in Rusland, stelt de Raad vast dat zulks geenszins blijkt uit haar verklaringen tijdens voormeld gehoor. Immers gaf zij daar aan dat haar organisatie een evolutie in de Belgische samenleving beoogt, waarbij zij uitdrukkelijk vermeldde dat zij geen invloed kunnen uitoefenen op de Russische samenleving (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 02/08/2016, p.16). Dit valt bezwaarlijk te rijmen met de verklaringen van de auteur. Waar deze, net zoals verzoekende partij, stelt dat zij zeer actief is op sociale netwerken, merkt de Raad op dat, hoewel dit een argument vormde in de bestreden beslissing, verzoekende partij nog steeds heeft nagelaten om dit *in concreto* aan te tonen met specifieke boodschappen van haar hand op dergelijke netwerken.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing tevens wordt opgemerkt dat verzoekende partij geen aannemelijke, concreet op haar persoon betrekking hebbende aanwijzingen kon geven dat zij omwille van haar activiteiten in België geïsoleerd wordt door de autoriteiten van haar land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt die deze vaststelling in een ander daglicht plaatsen. Ook de ter terechtzitting neergelegde getuigenverklaring vanwege het Russischhuis.be doet dit niet. Vooreerst wijst de Raad er dienaangaande op dat aan de brief van het Russischhuis.be, die een beschrijving geeft van de werkzaamheden van verzoekende partij binnen de schoot van deze vereniging, geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend gezien deze vereniging *anno* 2007 mede door verzoekende partij werd opgericht en zij hierin nog steeds actief is. Waar deze brief verder opmerkt dat de Russische regering op de hoogte is van het standpunt van verzoekende partij en daarom ook in 2011 een beschuldiging werd opgemaakt en haar uitlevering werd gevraagd, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Tot slot wijst de Raad nog op de opvallende bemerking in deze brief dat het politieke engagement van verzoekende partij minder zichtbaar is. Om deze reden doet voormelde brief niet in het minst afbreuk aan de desbetreffende motieven van verwerende partij.

2.2.6.1. In een derde onderdeel betwist verzoekende partij de beoordeling van de Commissaris-generaal aangaande het reële risico op het lijden van ernstige schade omwille van de strafvervolgung die tegen haar is ingesteld door de Russische autoriteiten. Verzoekende partij meent dat uit de door haar bijgebrachte nieuwe elementen blijkt dat de zogenaamde diplomatieke waarborgen onvoldoende waren om het risico op schending van artikel 3 EVRM ofwel artikel 48/4 van de vreemdelingenwet uit te sluiten. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift dienaangaande naar de arresten *Othman, Klein, M.G. t. Bulgarije* en *Baysakov t. Oekraïne* van het EHRM. Verzoekende partij verwijst tevens naar verschillende mensenrechtenrapporten waaruit blijkt dat Rusland de geboden diplomatieke garanties niet steeds naleeft. Tevens verwijst zij naar verschillende rapporten en het arrest *Kolomenskiy t. Rusland* van het EHRM om de situatie in Rusland voor wat betreft de rechtsgang en de situatie voor gedetineerden aldaar aan te klagen.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij voorbij gaat aan het feit dat uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 december 2011 blijkt dat de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat en dat verzoekende partij ertoe gehouden is *in concreto* aan te tonen dat zij persoonlijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt bij een eventuele terugkeer. Verzoekende partij laat evenwel na dit te doen. Zij beperkt zich in de eerste plaats tot een verwijzing naar de arresten *Othman, Klein, M.G. t. Bulgarije* en *Baysakov t. Oekraïne* van het EHRM van het EHRM en kritieken op de door de Russische autoriteiten geboden garanties, hetgeen elementen betreffen die reeds werden aangebracht in het advies van het BCHV d.d. 1 juli 2014 en in de nota d.d. 02/08/2016 van haar toenmalige advocaat. De in dit advies van het BCHV en in deze nota van haar voormalige raadsman aangehaalde argumenten worden in de bestreden beslissing uitvoerig besproken.

en verzoekende partij laat na om een concrete repliek op de hieromtrent gedane vaststellingen te ontwikkelen. Voorts verwijst zij nog naar verschillende rapporten van internationale organisaties, de speciale rapporteur van de VN voor de onafhankelijkheid van rechters en advocaten, het Amerikaanse en het Britse ministerie van Buitenlandse Zaken, maar deze bevestigen enkel het reeds gekende beeld van de algemene situatie in de Russische Federatie op het vlak van justitie en strafvervolgning, hetgeen, zoals reeds gesteld, niet volstaat om aan te tonen dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Ten slotte toont zij op geen enkele manier *in concreto* aan dat haar een zelfde behandeling te wachten staat als waarvan sprake is in het arrest *Kolomenskiy t. Rusland* van het EHRM van 13 december 2016.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio Omsk waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT